

[Socialministeren]

f.eks. i Fyns Amt og med tilsyneladende meget gode resultater.

En række anbringelsesforbyggende tiltag har fået støtte gennem Socialministeriets udviklingsmidler, idet der ved bevilling af SUM-midlerne særligt blev fremhævet projekter, der angiver nye veje i støtten til børn og børnefamilier i særlig vanskelige situationer. Af de 120 mio. kr., som der i alt nu er uddelt, er ca. 26 mio. kr. anvendt til gruppen børn, unge og børnefamilier. En del af disse projekter nævner direkte forebyggelse af anbringelse uden for hjemmet som et primært mål. Blandt disse kan nævnes »Hjemme er bedst« fra Vejle Amt, »Familien i fokus« og »Trygge børn, det afhænger af os« begge fra Søby. Også det flere gange fremhævede forsøg i Åbenrå, »Hjemme er bedst«, har fået støtte via SUM-midlerne.

Ved uddeling af de såkaldte FAM-midler, altså fattigdomsmidlerne, er der ydet støtte til en række organisationer, der sigter mod mere bredt støttende aktiviteter for børn og børnefamilier. Det kan være væresteder og netværkskabende aktiviteter af forskellig art. Der er imidlertid også givet støtte til projekter, der særligt retter sig mod kriseramte børn. Således har nogle krisecentre forskellige steder i landet fået støtte til aflønning af en pædagog, der primært skal beskæftige sig med kriseramte børn.

Et af de væsentligste aspekter ved den forebyggende indsats og familiebehandling er at få brudt den onde cirkel, der kan betegnes som den sociale arv. Det er derfor glædeligt at konstatere, at der virkelig arbejdes seriøst med dette område i landets amter og kommuner, og det er glædeligt, at det har været muligt at give støtte både via Socialministeriets udviklingsmidler og fattigmidlerne til mange af disse projekter.

I de tilfælde, hvor anbringelse ikke kan undgås, bør der opstilles behandlingsplaner, hvori man gør sig klart, hvad der er formålet med anbringelsen. Dette påpeges således i den førnævnte rapport Kommunernes Børnesager fra SFI. Det er i den forbindelse af stor betydning, at anbringelse ikke betragtes som løsningen på problemerne, men at det fortsat forsøges at få familien til at fungere, så barnet igen kan få ophold i hjemmet, sådan at barnet ikke hjemgives til nøjagtig de samme problemer, der gav anledning til anbringelsen. Sådanne behandlingsplaner skulle også gerne være med til at forhindre, at børnene pendler mellem hjem og institution eller familiepleje.

Når antallet af anbringelser uden for hjemmet diskuteres, er det vigtigt at vide, hvad det er, der gemmer sig bag tallene. Antallet af anbragte børn og unge var pr. 31. december 1987 opgjort til 15.607. Af disse var 2.381 18 år eller over 18 år. Det vil sige, at der er tale om unge voksne, der ikke længere er undergivet forældredreymyndighed, og som det derfor er uden mening at angive som anbragte uden for forældrenes hjem. Antallet af anbragte uden for forældrenes hjem skal derfor reduceres til 13.226. I den tidligere omtalte og netop offentliggjorte rapport fra Socialforskningsinstituttet – navnet er »Anbringelsesforløb« af Bjarne Hjort Andersen – anslås, at 6.500 og op til måske 7.000 af de børn, der pr. den 31. december 1987 var anbragt uden for hjemmet, var anbragt på grund af alvorlige problemer.

Forfatteren til rapporten henviser til, at antallet af nyanbragte børn, hvilket ikke må forveksles med førstegangsanbragte, er faldet, fordi antallet af genanbragte børn er faldet. Ifølge rapporten tyder alt på, at det fald, som kunne konstateres fra 1986, nemlig 15.709 børn, til 1987, 15.706 børn, vil fortsætte i de kommende år.

Det påpeges således, at det absolutte antal anbragte børn nu for første gang i flere år er svagt faldende. Det må som allerede nævnt understreges, at disse tal er ca. 2.400 for høje på grund af den besynderlige opgørelsesmetode, der medtager unge på 18 år og derover.

Der knytter sig altid særlig stor opmærksomhed til de tvangsmæssige anbringelser, fordi der ofte ligger langvarige og ulykkelige konflikter bag, men også fordi nogle sager ofte så at sige føres for åbent tæppe i presse og tv. Her kan der i forholdet til pressen opstå vanskelige situationer for både socialudvalgsmedlemmer og medarbejdere på socialforvaltningerne, da de på grund af tavshedspligten er afskåret fra at gå ind i debatten endsige forsvare en truffen beslutning med henvisning til faktiske oplysninger. Derfor kan det være vanskeligt for udenforstående at bedømme netop disse sager, da beskrivelserne sjældent er fuldstændige.

Det må imidlertid understreges, at antallet af anbringelser uden samtykke er en meget lille del af det samlede antal børn, der er anbragt uden for hjemmet, nemlig i alt 663 børn ved udgangen af 1987. Det er naturligvis her, hvor forældres og børns retssikkerhed har allerstørst